

ΚΑΤΑΝΥΞΗ

— Μάγισσα, ἀγριόχαρη, σταχτεροφόρα μέρα,
πού μου τραβᾷς τὴ σκέψη μὲς στὴν παρθένα τούτη σφαῖρα;..
Σὰν νὰ σᾶς βρῶσκω πὶὸ γλυκούς ἄχαροι λογισμοί,
μιὰ μυστικὴ ἔμπνεύτρα μὲ σέρνει σὲ σᾶς μουσική.

Στὴ στυγνὴ μου μονοτόνια ὄαση ὀμίχλη σύ,
πάρ' με κι' ὄνειρολίχνισέ με δὸς μου τῆς λήθης τὸ κρασί.
— Κι' ὄ χίμαιρες θὰ σᾶς δεχτῶ σὰν Ἑδονίδες
στὸ νευροπυρωμένο εἶναι μου, δροσοσταλίδες.

Σὰ Μάγος μὲ συνοδευτὴ τῆς φαντασίας τὸ ἄτι,
γιὰ τὴν Καινούργια Γέννηση παίρνω τὸ μονοπάτι.
...Χαλασμός: τοῦ νέου Στοιχείου ὁ ἐρχομὸς δοξολογείται.

Θὰ σουφρωθῶ ὅσο μπορῶ, ἄσκιρτα ν' ἀντυκρίσω
τὸ φῶς πού μέσ' ἀπὸ τὴ θολοσύνη θ' ἀναδύεται
— Στιγμὴ! πού προμηθεΐκια πνοὴ θὰ συγκρατήσω.

ΣΦΙΓΓΑ

— Γρηγόρησε τὸ βῆμα σου πάνω στὴν ἀμμουδιά
ὁ ἥλιος τὸ στερνὸ φίλι στὴ γῆ σου τώρα δίνει,
κι' ἔρχεται πίσω ἀνάστερη καὶ νοτερὴ βραδιά.
Στὴν ἔρημο πού βρέθηκες τέτια ὥρα, τί νὰ γίνεις;

Δωπέρα ποῦ βραδιάστηκες ἄλί σου, τρισαλί σου!
θέλεις δὲ θὲς θὰ κοιμηθεῖς σ' αὐτὴ τὴ μέγαιρα κοντά,
καὶ θὰ δεχτεῖς τὸ χνότο της, θὰ σφίξει τὸ κορμί σου,
κι' ἀκόμη, ἂν τὴν ἀγαπᾷς θὰ σὲ ρωτᾷ εἰρωνικά.

Χρόνια σὰ νᾶμενες ἐδῶ: ἡ νύχτα τούτη δὲν περνᾷ!
Μὲ ματωμένο πρόσωπο κοιτάξε τὸ φεγγάρι
ἐπρόβαλε κεικάτω, λὲς καὶ τὸ θάνατο κερνᾷ.

Εὐτύχημα σὰ στήθια της ὁ ὕπνος ἂν σὲ πάρει·
στ' ὄνειρο σου τουλάχιστο αὐτὰ ποῦ πόθησες θὰ δεῖς,
ἀφοῦ δὲ ποῦ βραδιάστηκες δὲ θὰ ξημερωθεῖς.

ΦΑΙΔΡΑ

Ὑπνος δὲ σοῦρχεται πόψε: τί νύχτα βαριά
στοῦ ἀσπρογένη μονάρχη τὸ πλάι!
τὸ ὄριμο σου στήθος σπαρταράει
γιὰ τὴν παρθένα τοῦ ἔφηβου ἀγκαλιά.

Σὲ ματώνουν τοῦ πόθου οἱ σπιρουνιές,
σὲ ματώνουν τῆς μοίρας οἱ ἄλυσίδες.
Θεοὶ δολεροί, θεοὶ σταυρωτῆδες
τῆς νιότης σου ζήλεψαν τὶς ὠμορφιές.

Λαχανιασμένη καὶ χλωμὴ σὲ βρίσκει
μέσ στὸ πυρὸ δεῖλι ἢ λαύρα πεθυμιά,
ἡ νιότη σου πάει καὶ μαρανίσκει
σὰν τὴν ἀπότιστη τὴ γαρουφαλιά.
Μιά στιγμή τὰ γόνατά πιά δὲ σὲ βαστοῦνε,
ἐνῶ θεοὶ καὶ Σάτυροι στριγγὰ γελοῦνε.